

မင်းမြတ်သူရ

အောင်ပင်လယ်ရှား

(၁)

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့လေးတစ်မြို့ရှိ နယ်ပိုင်မင်းရုံး၌ အင်းလေလံပွဲကြီး စတင်နေချေပြီ။ အင်းလေ လံပွဲကြီးရှိနေသဖြင့် ထိုမြို့တစ်မြို့လုံး လူအများ နှင့် စည်စည်ကားကား ရှိနေလေ၏။

တစ်နှစ်လုံး ခြောက်သွေ့နေသော နယ်ပိုင်မင်းရုံး၌ အင်းသားကြီး၊ အင်းသားထွေး စသည့် အင်း သားများ သည် ဟိုဟိုဒီဒီ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြလေ၏။

တစ်နှစ်လုံး အရောင်းထိုင်းနေသော နယ်ပိုင်မင်းရုံးဝင်းအတွင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ပုမကြီးမှာ လက်ဖက်ရည်များ လက်မလည်အောင် ရောင်းရသဖြင့် ပျော်တပြုံးပြုံးရှိနေလေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ တရုတ်အမိန်း၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် လည်း ယောက်မသံတဝှမ်းမြည်အောင် ကြော်လှော်နေရ၏။

ကုလားရာကွတ်၏ ထမင်း ဆိုင်တွင် လည်း ထိုင်စရာနေရာမရှိ၍ မတ်တတ်ရပ်၍ ပင် စား သောက်နေရ၏။ နယ်ပိုင်မင်းရုံးအတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများ အောက်တွင် အင်းသားများမှာ ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စုဖြင့် စုဝေးနေကြ၏။

အင်းသားကြီးတို့ သည် နောက်လိုက်နောက်ပါ တပည့်တပန်းစုံစုံလင်လင်တို့ ဖြင့် ဟန်တထွားထွား ရှိနေကြ၏။

အင်းလေလံပွဲ၌ အကြီးဆုံးအင်းကြီးများကို လေလံဆွဲနိုင်သူအား အင်းသားကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြလေရာ ၎င်းတို့ သည် ခေါင်းပေါင်းစတုထောင်ထောင်နှင့် ရှိနေလေ၏။

သို့သော် အင်းသားကြီးအများစုမှာ ခေါင်းပေါင်းညစ်ညစ်၊ လုံချည်နွမ်းနွမ်းဖြင့် တောဂိုက်မ ပျောက်သေးဘဲ ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အင်းလေလံပွဲ၌ သူတို့ သည် တန်ခိုးအထွားဆုံး လူများ ပင် ဖြစ်တော့၏။

အင်းလေလံပွဲ၌ အဓိကအရေးအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သော အရေးပိုင်မင်း ရောက်မလာသေးသဖြင့် အင်းသားများအားလုံး နယ်ပိုင်မင်းရုံးခန်းဝသို့ လည်တဆန့်ဆန့်ရှိနေကြ၏။

သူတို့ အားလုံး ယနေ့ကျင်းပမည့် အင်းလေလံပွဲအတွက် စိုးတထိတ်ထိတ်၊ ရင်တဖိုဖိုနှင့်ရှိနေကြ၏။

အင်းလက်ဝယ်ရှိသော အင်းသားများမှာ ၎င်းတို့ ၏ လက်ထဲရှိ အင်းများ မဆုံးရှုံးအောင် အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ကြမည် ဖြစ်၏။

အင်းလက်ဝယ်မရှိသော အင်းသားများမှာ လည်း စားဝတ်နေရေးအတွက် အင်းကိုရရှိရန် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးပမ်းကြမည် ဖြစ်၏။

ခဏကြာလျှင် အရေးပိုင်မင်း၏ မြင်းရထားရောက်ရှိလာသဖြင့် နယ်ပိုင်မင်းသည် ကြိုဆိုရန် အပြေးအလွှားထွက်ခွာသွားလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် ဘန်ကောက်လုံချည်၊ ပိုးတိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ပိုးခေါင်းပေါင်းစတို့ ဖြင့် အကျအနာ ဂိုက်ထုတ်ထား၏။ နယ်ပိုင်မင်းသည် အရေးပိုင်မင်းအား ခရီးဦးကြိုဆို၍ သူ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းရုံးသည် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေသော နှစ်ထပ်ပျဉ်

ထောင်ရုံးကြီး ဖြစ်၏။ ထိုရုံးကြီး၏ အောက်ထပ် ကျူထရ်များကာရံထားသော အခန်း၌ အင်းလေလံပွဲ ကျင်းပရန် စီစဉ် ထား၏။

အရေးပိုင်နှင့် နယ်ပိုင်မင်းတို့ သည် သတ်မှတ်ထားသော နေရာများတွင် နေရာယူလိုက်ကြ၏။ ရုံးခန်းအတွင်း၌ အင်းခွန်ဝန်မင်းသည် ကြိုတင်ရောက်ရှိနေပြီး အင်းအမှုတွဲများ နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ လေ၏။

အင်းခွန်ဝန်မင်းသည် ကလေးများ ရှိသောကြောင့် အရေးပိုင်မင်း နယ်ပိုင်မင်းတို့ ကဲ့သို့ ဂိုက်မထွားနိုင်ဘဲ ပိုးလုံချည် ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူဖျော့ဖျော့ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သို့သော် ပိုးခေါင်းပေါင်းကိုမူ အကျအန ပေါင်းထား၏။

လေလံပွဲကျင်းပချိန်နီးသောအခါ အခန်းထဲ၌ အင်းသားကြီး အင်းသားလေးတို့ ဖြင့် တိုးမ ပေါက်အောင်ရှိ၏။

အင်းလေလံပွဲဆိုသည်မှာ အစိုးရပိုင်အင်းများကို တစ်နှစ်တာငါးဖမ်းခွင့်ရရန် အင်းသားများက ငွေကြေးအပြိုင်အဆိုင် ပေး၍ ငှားရမ်းခြင်း ဖြစ်၏။

အင်းသားများ သည် အင်းလေလံဆွဲခွင့်ရရှိရန်အတွက် ၎င်းတို့ ၏ အပိုင်သူကြီးထံတွင် ပစ္စည်း ရှိကြောင်း လက်မှတ်ကိုတောင်းယူရ၏။ သူကြီးလက်မှတ်ရရှိနှင့် မပြီးသေး။

အင်းဆွဲခွင့်လက်မှတ်ရရှိရန် လိုသေး၏။ အင်းဆွဲခွင့်လက်မှတ်ကိုမြို့ပိုင်မင်း၊ အင်းခွန်ဝန်မင်းတို့ ထံတွင် ပစ္စည်းရှိကြောင်း အစစ်ဆေးခံ၍ အင်းဆွဲခွင့်လက်မှတ်ကို တောင်းယူနိုင်၏။

အင်းဆွဲခွင့်လက်မှတ်ရှိသူများ သာ အင်းလေလံပွဲ၌ ဝင်ရောက်လေလံ ဆွဲခွင့်ရှိ၏။ အလွန်ကျယ်သော အင်းကြီးများကို အပြိုင်အဆိုင်ငွေ

ပေး၍ ဆွဲနိုင်သူများကိုသာ အင်းသားကြီးများ ဟု ခေါ်၏။

သေးငယ်သော အင်းသိမ်၊ အင်းမွှားများကို ဆွဲယူသူများမှာ ငွေကြေး အင်အားမရှိသော အင်းသားလေး၊ အင်းသားထွေးများ သာ ဖြစ်၏။

အင်းလေလံပွဲ၌ အင်းသားကြီးများ သည် ခေါင်းပေါင်းစတုထောင် ထောင်နှင့် ရှိနေကြပြီး အင်းသားချင်းအတူတူ ငွေကြေးမတတ်နိုင်သော အင်းသားလေး၊ အင်းသားထွေးများကို မတူမတန် သလို ဆက်ဆံကြ လေ၏။

ငွေကြေးအင်အား တောင့်တင်းသူတို့ သာ မင်းမူနိုင်သော ကိုလိုနီခေတ်တွင် တရုတ်ကုလား၊ အင်းသားကြီးများ သည် ငွေကြေးချောင်လည်သူများ ဖြစ်၍ နှစ်စဉ် အင်းခွန်တော်ကို မပျက်မကွက် ဆောင်ကြရ၏။

၎င်းတို့ အင်းမှ အရှုံးပေါ်နေလည်း ငွေလှည့်နိုင်သူများ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ရှာကြိုနိုင်၏။

အင်းသားလေး၊ အင်းသားထွေးတို့ သည် အင်းခွန်တော်ကို ကျေအောင် မဆောင်နိုင်သူများ ဖြစ်၍ မကြာခဏ အင်းဆွဲခွင့်ရုပ်သိမ်းခြင်းခံရ၏။

လေလံပွဲစတင်နေပြီဖြစ်၍ အင်းခွန်တော်မင်းကြီးသည် အင်းငယ်လေးများကို စတင်လေလံပစ်၏။ အင်းသားလေး၊ အင်းသားထွေးတို့ သည် အင်းငယ်လေးများကိုသာ မျှော်မှန်းနိုင်သူများ ဖြစ်၏။

၎င်းတို့ တတ်နိုင်သောအင်းများကို မရမက လေလံဆွဲရန် ကြိုးစားကြ၏။ အင်းခွန်တော်မင်းသည် အင်းငယ်လေးများ ကုန်သောအခါ အင်းလတ်များကို လေလံပစ်၏။

အင်းသားကြီးတို့ သည် အင်းလတ်များကိုလည်း ဝင်ရောက်၍ လေ

လဲဆွဲရန် ကြိုးစားကြ၏။

ထိုအခါ ဆင်းရဲသားအင်းသားများ အတွက် အင်းငယ်လေးများကို သာ မျှော်မှန်းနိုင်တော့၏။

အင်းသားကြီးတို့ ၏ လောဘကား အဆုံးမရှိ၊ ရှိသမျှ အင်းအားလုံး သူတို့ သာ ဈေးသက်သက် သာသာဖြင့် ယူလိုကြ၏။

အင်းလတ်များ ကုန်သွားသောအခါ အင်းကြီးများကို လေလဲဆွဲ၏။ အင်းသားကြီးများ သည် အင်းကြီးများကို တစ်အင်းပြီးတစ်အင်း အပြိုင် အဆိုင် လေလဲဆွဲကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အင်းတကာအင်းတွင် အကြီးဆုံး ထိန်ပင်အင်းကြီး ၏ အလှည့်သို့ ရောက်လေ ပြီ။

ထိန်ပင်အင်းကြီးကို လေလဲဆွဲတော့မည်ဆိုသဖြင့် အင်းသားများ အားလုံး အလွန်စိတ်ဝင်စား စွာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ထိန်ပင်အင်းကြီးသည် အင်းတကာအင်းတို့ တွင် ဈေးကြီးပေး၍ လေလဲဆွဲရသော အင်းကြီး ဖြစ်၏။ ထိုအင်းကြီး၌ ငါးများ ၊ အလျှံပယ် ပေါများ သဖြင့် အင်းသားများအားလုံး စိတ်ကူးယဉ်ရသော အင်းကြီးပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိန်ပင်အင်းကြီးသည် တော်ရုံအင်းသားများ အနားမကပ်နိုင်။ အင်းသားတကာ အင်းသားတို့ ၏ ထိပ် အင်းသားကြီးတစ်ဦးစနစ်ဦး စသာ ထိုအင်းကြီးကို မှန်းရဲကြ၏။

ထိုအင်းကြီးကို လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ထားသူမှာ လူထူးလူဆန်းကြီးကို ရွှေဝန် ဖြစ်၏။ ကိုရွှေဝန်သည် ထိုအရပ်တွင် ကြီးပြင်းပြီး အင်းသားဖြစ် လာသူမဟုတ်။

ကိုရွှေဝန် မည်သည့်အရပ်ကလာသည် ကို တိတိကျကျ မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။

ကိုရွှေဝန်သည် ဤအရပ်သားအင်းသားကြီးမဟုတ်သော်လည်း ဤအရပ်တွင် ရှိသော အင်း သားကြီးများအားလုံး ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ဓနငွေကြေး ကြွယ်ဝသူ ဖြစ်၏။

ကိုရွှေဝန်သည် လွန်ခဲ့သည့်လေးနှစ်ခန့်က ရောက်ရှိလာသော နောက်မှ ပေါက်သည့် ရွှေကြာပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် နောက်မှ ပေါက်သည့် ရွှေကြာပင်ဖြစ်သော ကိုရွှေဝန်ကို အင်းသားကြီးများအားလုံး လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ကြရ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် မည်သည့်အရပ်မှ လာသည် မသိသော်လည်း ငွေကြေးအင်အားတောင့်တင်း၏။ အင်းအင်စပတ်တော်နှင့်လည်း ခင်မင်၏။ မြို့ပိုင်နယ်ပိုင်နှင့်လည်း ရင်းနှီး၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ကိုလိုနီရဲအရာရှိကြီးများ နှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်လျှင် ငွေကိုရေလိုသုံးစွဲနိုင်၏။

ဤမျှ ဓနငွေအင်အားတောင့်တင်းသဖြင့် သူတို့ အရပ်၌ ကိုရွှေဝန်သည် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ထိပ်တန်းအင်းသားကြီး ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

။

ကိုရွှေဝန်သည် ငွေကြေးအင်အား တောင့်တင်းရုံမျှသာမက သူရသတ္တိအင်အားလည်း ခေသူမဟုတ်ချေ။

ကိုရွှေဝန်ထိပ်တန်းအင်းသားကြီး တစ်ဦးဖြစ်လာချိန်တွင် ထိုနယ်တကြောရှိ အင်းသားကြီးတို့ ထိပ်ခေါင် ဦးဖိုးလှိုင်တစ်ယောက် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကိုရွှေဝန်သည် အင်းသားထိပ်ခေါင်ဦးဖိုး
လှိုင်၏ အင်းများကို တစ်ခု ပြီးတစ်ခု အလုအယက် လိုက်လံလေလံဆွဲ
ယူနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ဦးဖိုးလှိုင်သည် ငွေကြေးအင်အား တောင့်တင်းသူဖြစ်သော်လည်း
ကိုရွှေဝန်အား မယှဉ်နိုင်သဖြင့် သူ၏ အင်းများကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလို
က်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုရွှေဝန်အား ကြီးစွာသော ရန်ငြိုးရန်စထားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လူသတ်ဝရမ်းပြေး ဖိုးတေဆိုသူအား မက်လောက်သော
ငွေကြေးကိုပေး၍ ကိုရွှေဝန်အား အပြတ်ရှင်းခိုင်းလိုက်၏။

လူသတ်ဝရမ်းပြေး ဖိုးတေသည် မယားနှစ်ယောက်ကို ထောက်ပံ့ရန်
အတွက် ငွေကြေး အလွန် လိုအပ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးလှိုင်ထံမှ မြိုးမြီးမြက်မြက်ရသော ပိုက်ဆံကိုယူ၍
ကိုရွှေဝန်အားသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်လေ၏။

*

(၂)

တစ်နေ့သ၌ ဝရမ်းပြေးဖိုးတေနှင့် ကိုရွှေဝန်သည် ထိန်ပင်အင်းထိပ် ရှိ အကြော်ဆိုင်၌ ဆုံတွေ့ကြ၏။

ဖိုးတေသည် ကိုရွှေဝန်ကို အဆင်သင့်တွေ့သည် နှင့် လွယ်အိတ်ထဲရှိ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ ကိုရွှေဝန်၏ နောက်ကျောကိုပြေးဝင်စိုက်လိုက် ၏။

သို့သော် ကိုရွှေဝန်မှာ အသာအယာပင် ကိုယ်ကိုယိမ်းနဲ့၍ ရှောင်တိမ်းပြီး ဖိုးတေ၏ ဓား ကိုင်လက်ကို ချုပ်ကိုင်ကာ မခိုးမခန့်ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ... အတော်သတ္တိမဲ့တဲ့ လူမိုက်ပါလား၊ လူမိုက်တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ကျုပ်ကို ဓားနဲ့ အလစ်ဝင်ထိုးရတယ်လို့ ဗျာ၊ သတ္တိရှိရင် ရှေ့ကနေ တည့်တည့်ထိုးပါလား။”

ဟု ဆိုကာ ဖိုးတေ၏ ရင်ဝကို ခူးဖြင့်ဆောင့်တိုက်လိုက်ရာ ဖိုးတေသည် နောက်သို့ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်လည်၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျလေ၏။

ထိုအခါမှ ပင် ကိုရွှေဝန်သည် ဖိုးတေ၏ နံဘေးရှိ မြေကြီးကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်၍ ထိုနေရာမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှ စ၍ သူရသတ္တိရှိသော ကိုရွှေဝန်၏ သတင်းသည် အင်းသားလောကတွင် ပျံ့နှံ့ သွားလေ၏။

အင်းသားလောကတွင် အင်းသားကြီးများကို အင်းသားငယ်များက

မုန်းတီးနာကြည်းကြ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ၎င်းတို့ ပိုင် အင်းငယ်ကလေးများကို အင်းသားကြီးများက ငွေကြေးခန အားကိုးဖြင့် အတင်းအဓမ္မ လေလံဆွဲယူခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော် အင်းသားငယ်များ မုန်းတီးနာကြည်းသော အင်းသားကြီးများ တွင် ကိုရွှေဝန်မပါခဲ့ချေ။ ကိုရွှေဝန်သည် အင်းသားကြီးများကိုသာ လုယက်ပြီး အင်းသားငယ်များကို လက်ရှောင်လေ့ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အင်းသားအများ စုက ကိုရွှေဝန်ကို ချစ်ခင်လေးစားကြ၏ ။ ထိန်ပင်အင်းကြီးကို လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားသူမှာ ကိုရွှေဝန်ပင် ဖြစ်၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ငွေကြေးခနကြွယ်ဝ၏။ တပည့်တပန်းအင်အားလည်း တောင့်တင်း၏။ အထက်အရာရှိများကိုလည်း လိုသလို ပေါင်းသင်းနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ကိုရွှေဝန်ပိုင်သော ထိန်ပင်အင်းကြီးကို တော်ရုံအင်းသားကြီးများ မျက်စပစ် မကြည့်ဝံ့ချေ။ ကိုရွှေဝန်ကို နှစ်စဉ် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်သူမှာ အင်းသားကြီး ဦးဖိုးလှိုင်သာရှိ၏။

ထိုသို့ယှဉ်ပြိုင်တိုင်း ကိုရွှေဝန်၏ ဈေးကို မယှဉ်နိုင်သဖြင့် ဦးဖိုးလှိုင်ဘက်မှ နောက်ဆုတ် ပေးရမြဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိန်ပင်အင်းကို ကိုရွှေဝန်သာ ဆက်လက်ပိုင်ဆိုင်သင့်သည် ဟု အင်းသား အများ စုကယုံကြည်ကြ၏။

ဦးဖိုးလှိုင်ကမူ ကိုရွှေဝန်၏ အင်းများကို နှစ်စဉ် အနှောင့်အယှက်ပေး

မည်ဟု သာ ကြိုးဝါးနေသူပင် ဖြစ်၏။ ယနေ့လည်း အင်းသားကြီးတို့ ထိပ်ခေါင် ကိုရွှေဝန်နှင့် ဦးဖိုးလှိုင်တို့ ထိပ်တိုက် တွေ့ရချေပြီ။

ဦးဖိုးလှိုင်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါတပည့်တပန်း အပြည့်အစုံဖြင့် လေလံပွဲကျင်းပရာ အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

အင်းသားကြီး ကိုရွှေဝန်ကမူ လေလံပစ်ရာရုံးခန်းအတွင်းသို့ ယခုထက်တိုင် ရောက်ရှိမလာသေးပေ။

ကိုရွှေဝန်မရောက်သေးသော်လည်း လေလံပွဲနောက်ကျရန်မပူရချေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကိုရွှေဝန်၏ တပည့်တပန်းများ သည် အခန်းထဲသို့ကြိုတင်၍ ရောက်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကိုရွှေဝန်သည် အင်းငယ်လေးများကို လိုချင်သူမဟုတ်သဖြင့် အင်းကြီးများကို လေလံပစ်သော အခါမှ ပင် ရောက်ရှိတတ်၏။

ထိန်ပင်အင်းကြီးကို လေလံပစ်ရန် မကြေညာမီကပင် ကိုရွှေဝန်၏ ရထားလုံးသည် နယ်ပိုင် ရုံးဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ရထားလုံးအတွင်း၌ အသင့်ယူဆောင်လာသော စားပွဲကိုခင်း၍ ထန်းရည်ခါးနှင့် ကြက်သားကြော်၊ စနိုက်ကြော် စသည့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ နှင့် ဇရက်မင်းစည်းစိမ် ယူနေပြီ ဖြစ်၏။

အင်းခွန်ဝန်မင်းက ထိန်ပင်အင်းကြီးကို လေလံပစ်မည်ဟု ကြေညာသောအခါမှ ပင် ကိုရွှေဝန်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါတပည့်တပန်းများ ဖြင့် လေလံရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ယောလုံချည်နှင့် ပင်နီအင်္ကျီဟပြကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် တောသားကြီး တစ်ဦးကဲ့သို့ ရှိ၏။

ကိုရွှေဝန်ရောက်ရှိလာသောအခါ အင်းသားများအားလုံးလှုပ်လှုပ်ရွရွ

ဖြစ်သွားလေ၏။ ကိုရွှေ ဝန်၏ ရန်သူ ဦးဖိုးလှိုင်က ကိုရွှေဝန်ကို မထိလေးစား အမူအရာဖြင့် ကြည့်၍

“မိဘဆွေမျိုးမရှိ၊ သားမယားမရှိဘဲနဲ့ ဒီလောက်လောဘကြီးတဲ့ကောင်၊ ဟား ဟား... ဒီကောင် ဒီနှစ်တော့ လေလံပွဲကနေ အရှုံးကြီးရှုံးပြီးတော့ ပြန်သွားစေရမယ်၊ ဒီနှစ်က ဖိုးလှိုင်တို့ ကံဇာတာတက်တဲ့ နှစ်ကွ၊ မရွယ်ဘဲ စော်ကဲမင်းဖြစ်မဲ့ ဖိုးလှိုင် တစ်လှိုင်တည်းရှိတယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်ရာ ဖိုးလှိုင်၏ တပည့်တပန်းများ သည် ၎င်းတို့ ၏ ဆရာကို ဝိုင်းဝန်းထောက် ခံကြလေ၏။

ဦးဖိုးလှိုင်သည် ယနေ့လေလံပွဲ၌ ကျိန်းသေအနိုင်ရမည့် အင်းသားကြီးတစ်ယောက်၏ အမူ အရာမျိုးရှိနေလေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် လေလံရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အင်းသားများအားလုံးကို လက်ဝှေ့ယမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ၎င်း၏ နေရာ၌ ဣန္ဒြေရရထိုင်ချလိုက်၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ပြီးနောက် ၎င်း၏ ရန်သူ ဦးဖိုးလှိုင်ဘက်သို့ မျက်လုံးဝေ ကြည့်လိုက်ရာ မိမိကို မကျေမချမ်းစိုက်ကြည့်နေသော ဦးဖိုးလှိုင်ကိုမြင်သဖြင့် လှောင်ပြုံးပြုံးပြ လိုက်လေ၏။

ဦးဖိုးလှိုင်သည် ကိုရွှေဝန်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ မကျေမချမ်းတောက်ခေါက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် တပည့်တစ်ဦးက ကိုရွှေဝန်၏ အနီးသို့တိုးကပ်၍

“ဆရာ... ဒီနေ့ ဦးဖိုးလှိုင်ကိုကြည့်ရတာ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ပြီးပိုင်နိုင်နေပုံရတယ်၊ ဆရာရဲ့ ထိန်ပင်အင်းကြီးကို အရှုံးခံပြီး မရမကလိုက်ဆွဲ

တော့မယ် ထင်တယ်”

ဟု ထင်ကြေးပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုရွှေဝန်က တုန်လှုပ်မှုမရှိဘဲ လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ဟာ... သူဘယ်လောက်ထိ အရှုံးခံနိုင်မှာ လဲ၊ ငါ့ကိုယှဉ်ပြီးအရှုံးခံဝံ့လို့ လား၊ အင်းသားလောကမှာ ငါနဲ့ ယှဉ်ပြီး အရှုံးခံမတိုက်ရဲကြဘူး၊ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်၊ ဒီနှစ်ထိန်ပင်အင်းကြီးဟာ ငါ့လက်ထဲမှာ ပဲ ရှိစေရမယ်”

ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ ယုံကြည်သောလေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် အင်းခွန်ဝန်မင်းက ထိန်ပင်အင်းကြီးကို စတင်၍ လေလံဆွဲတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလေ၏။

ထိုအခါ ဦးဖိုးလှိုင်က မနှစ်က ကိုရွှေဝန် ထိန်ပင်အင်းကြီးကိုရရှိသွားသောစွဲ နှစ်ထောင့်ငါးရာနှင့် စတင်ဈေးခေါ်လိုက်၏။ ကိုရွှေဝန်က ဦးဖိုးလှိုင်အား မသိမသာဖြင့် မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

ဦးဖိုးလှိုင်က မနှစ်ကဈေး နှစ်ထောင့်ငါးရာနှင့်မလိုက်နိုင်သောကြောင့် အရှုံးပေးခဲ့သောစွဲကို ယခုနှစ် စတင်ပေးနေချေပြီ။ ဒီလူကြီးမိမိကို အနှောင့်အယှက်ပေးတော့မှာ သေချာ၏။

ဦးဖိုးလှိုင်သည် အဘယ်ကြောင့် ယခုနှစ် ဤမျှရဲဝံ့နေသနည်း။ ဦးဖိုးလှိုင်က ထိန်ပင်အင်းကို ဈေးနှစ်ထောင့်ငါးရာနှင့် ဈေးစခေါ်လိုက်သောကြောင့် အင်းသားများအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ၏။

ယခုနှစ် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြည့်ရတော့မည်ဟူ၍ လည်း တီးတိုးပြောလေ၏။ ကိုရွှေဝန်သည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ထိန်ပင်အင်းကိုလက်

လွှတ်ဆုံးရှုံးရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ထိန်ပင်အင်းကို မရမကဆွဲယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သုံးထောင်ဟု ဈေးတိုးမြှင့် ပေးလိုက်၏။

ကိုရွှေဝန်သည် တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ ဈေးမတက်ဘဲ ငါးရာထိဈေးတက်ပေးလိုက်သဖြင့် အင်းသား များအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြလေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် သုံးထောင်ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြီး သူ၏ ပြိုင်ဘက်ကြီး ဦးဖိုးလှိုင်ထံသို့ မထီလေးစား အမူအရာဖြင့် မျက်လုံးကို ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် ဦးဖိုးလှိုင်ကမူ ထိတ်လန့်ဟန်မပြဘဲ မဲပြုံးပြုံး၍ သုံးထောင်ငါးရာဟု တိုးမြှင့်ပေးလိုက်ရာ ကိုရွှေဝန်သည် အလွန်ပင် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

လေလံပွဲပရိသတ်များအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အော်ဟစ်ကြ၏။ ဤမျှအတက် ကြမ်း၍ မရမက ဆွဲယူသောလေလံပွဲမျိုး မကြုံဘူးကြချေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ဦးဖိုးလှိုင် မိမိကို နှစ်စဉ်ရှုံးမဲခဲ့၍ မရမကတိုက်ခိုက်နေပြီကို သိလိုက်ရ၏။ အမှန်စင်စစ်ပင် အင်းကြီးသည် မည်မျှပင် ငါးပေါစေကာမူ သုံးထောင်မျှရရန်ပင် မလွယ်ကူလှချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးဖိုးလှိုင်ထံတွင် အရှုံးမပေးလိုသဖြင့် ဦးဖိုးလှိုင်မှာ နောက်ဆုတ်သွားမည်ဟု ထင်မြင်ကာ

“လေးထောင်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

လေလံပွဲရှိ ပရိသတ်များအားလုံး ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ လေလံပွဲကို ဦးစီး ကျင်းပနေသူ အရေးပိုင်မင်းနှင့် နယ်ပိုင်မင်းပင်လျှင် များ ပြားသောဈေးကို မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

အရေးပိုင်မင်းက ကိုရွှေဝန်နှင့် ဦးဖိုးလှိုင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍

“တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခံချင်စိတ်နဲ့ ဈေးတွေကို ဇွတ်မပေးကြနဲ့ ၊ ကိုယ့်အတွက်မကိုက်ရင် အရှုံးကြီးရှုံးလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စကို စဉ်းစားထားကြပါ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ကိုရွှေဝန်က မိမိပေးနိုင်သောဈေးကို ဦးဖိုးလှိုင် လိုက်မပေးနိုင်ဟု ကျိန်းသေယူဆထားသဖြင့် ပွဲပြီးခဲ့ပြီဟု ယူဆ လိုက်လေ၏။

သို့သော် ဦးဖိုးလှိုင်မှာ ရင်ကိုကော့၍ ပရိသတ်များအားလုံး ကြားအောင်

“လေးထောင့်ငါးရာ”

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေရာ ကိုရွှေဝန်ပင် မိမိနားကို မိမိမယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ဤအဘိုးကြီး ရူးများ ရူးသွားလေပြီလား၊ ထိန်ပင်အင်းသည် သုံးထောင်မျှပင် မရနိုင်သော အင်းဟု ဦးဖိုးလှိုင်ကဲ့သို့ အင်းသားဟောင်းကြီးတစ်ဦးက မသိဘဲနေမည်မဟုတ်။

ဤမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာများကို အရှုံးခံ၍ အဘယ်ကြောင့် မိမိအားလိုက်လံယှဉ်ပြိုင်နေသနည်း။ ဦးဖိုးလှိုင်သည် မိမိအပေါ် အငြိုးကြီးလှချေတကား။

ဤအဘိုးကြီးသည် မိုက်မဲလှ၏။ သူ၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် မိမိမှာ မတန်ဆသောငွေကြေးဖြင့် ထိန်ပင်အင်းကို လေလံဆွဲရပေတော့မည်။

ဤပွဲ၌ အရှုံးခံလိုက်လျှင် ကိုရွှေဝန်၏ နာမည်သတင်းသည် အင်းလောကတွင် ညှိုးငယ်ရပေတော့မည်။

အင်းလေလံပွဲရှိ အင်းသားများမှာ လည်း တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်မျှ မကြုံဘူးသော လေလံပွဲမျိုးကို တွေ့ကြုံရသဖြင့် အင်းသားဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီဟူ၍ ပင် ယူဆနေကြ၏။

သူတို့ အားလုံး ကိုရွှေဝန်နှင့် ဦးဖိုးလှိုင်၏ အကြီးမားဆုံး စိန်ခေါ်မှုကြီး၏ အဆုံးသတ်ကို စောင့်မျှော်နေကြ၏။

အဆုံး၌ တစ်ယောက်ယောက်သည် အရှုံးပေးရပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ လူထူးလူဆန်းကြီး ကိုရွှေဝန်လား၊ လူမိုက်ကန်းကြီး ဦးဖိုးလှိုင်လား ဟု သိချင်နေကြ၏။

အင်းခွန်ဝန်မင်းသည် ဤမျှစိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသောလေလံပွဲမျိုး မကြုံဘူးသဖြင့် အင်းကို ကြေညာရန်ပင် မေ့နေလေ၏။

ထို့နောက်မှ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားကို သတိရဟန်ဖြင့်

“ထိန်ပင်အင်း လေးထောင့်ငါးရာ တစ်ကြိမ်”

ဟု အော်ဟစ်ရန် ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ကိုရွှေဝန်က

“ငါးထောင်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် ပရိသတ်များအားလုံး အံ့သြသွားပြီး အာမေဍိတ်သံများ နေရာအနှံ့အပြားမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဤမျှများပြားသော ငွေကြေးကို အရှုံးခံသော

အင်းသားကြီး နှစ်ဦးကိုလည်း တအံ့တဩရှိနေကြလေ၏။

မနှစ်က နှစ်ထောင့်ငါးရာပင်တန်သော ထိန်ပင်အင်းကြီးသည် ယခု နှစ် ငါးထောင်သို့ပင် တန်ဖိုးနှစ်ဆ ခုန်တက်သွားလေပြီ။

ကိုရွှေဝန်သည် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဦးဖိုးလှိုင် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို နောက်ဆုတ်ရလေပြီဟု တွက်ဆလိုက်၏။ ဦးဖိုးလှိုင်သည် မိမိစီးပွားပျက်ပြားအောင် အင်းကို ဈေးမကြီးကြီးအောင် ပြုလုပ် နေသူ ဖြစ်၏။

ဦးဖိုးလှိုင်သည် ကိုရွှေဝန်၏ အင်းကို ဤသို့ လိုက်လံယှဉ်ပြိုင်ပြီးဈေး မမြင့်မြင့်အောင် ပြုလုပ်ကာ လေလံပွဲမှ နောက်ဆုတ်ပြီးထွက်ခွာသွား၏။

။

ဤသို့ပြုလုပ်တိုင်း မိမိမှာ အင်းများကို အဆမတန်သောဈေးများ ဖြင့် ဆွဲယူနေရ၏။ ဦးဖိုးလှိုင်သည် မိမိ၏ စီးပွားကို ပျက်ပြားအောင် လိုက်လံနှောင့်ယှက်သော အဓိက ရန်သူကြီးပေတည်း။

ကိုရွှေဝန်သည် ဤသို့တွေးတောရင်း ဦးဖိုးလှိုင်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ စဉ်းစားမိ၏။ ဦးဖိုးလှိုင်၏ ထိုးနှက်ချက်သည် ယခုနှစ်တွင် အပြင်းထန်ဆုံးပင် ဖြစ်၏။

ဤအဘိုးကြီး ဤမျှများ ပြားသောငွေကြေးကို မည်သည့်နေရာမှ ရရှိလေသနည်း။ ကိုရွှေဝန်သည် မိမိ၏ ရန်သူတော်ကြီးကို အနိုင်ရရှိရန် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ငါးထောင့်ငါးရာ”

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေရာ လေလံပွဲကြည့် ပရိသတ်များအားလုံး အထိတ်တလန့် အော်ဟစ် လိုက်ကြလေ၏။

အင်းသားကြီးနှစ်ဦး၏ မိုက်မဲမှုကိုလည်း အင်းသားငယ်များက ဝိုင်း

ဝန်းဝေဖန်နေကြကုန်၏။ အင်းခွန်ဝန်မင်းသည် အင်းသားကြီးနှစ်ဦး၏ အကျိုးအတွက် စဉ်းစဉ်းစားစား ဈေးပေးကြရန် သတိပေး၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ငါးထောင့်ငါးရာဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်ပန်ဖြင့် ဦးဖိုးလှိုင် ဘက်သို့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက် ၏။ ဦးဖိုးလှိုင် မိမိကို အရှုံးမပေးဘဲ လိုက်လံယှဉ်ပြိုင်နေလျှင် စီးပွားပျက်ပေလိမ့်မည်။

ဤဈေးသည် မိမိ၏ နောက်ဆုံးပေးလိုက်သောဈေး ဖြစ်၏ ဦးဖိုးလှိုင် သည် မျက်လုံးမှိတ်၍ နောက်ဆုတ်သွားလျှင် ယခုနှစ်သည် မိမိအတွက် အရှုံးကြီးရှုံးရသောနှစ် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဦးဖိုးလှိုင်၏ နောက်လိုက်နောက်ပါ တပည့်တပန်းများ ပင် ၎င်းတို့ ၏ ဆရာကို ဆက်လက်ပြီး ဈေးမပေးရန် တောင်းပန်ကြ၏။ သို့သော် ဦးဖိုးလှိုင်သည် ခေါင်းမာသူဖြစ်သည့်အတိုင်း တပည့် တပန်းများ ၏ တောင်းပန်ချက်ကို နားထဲသို့မဝင်ဘဲ

“ခြောက်ထောင်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ အင်းခွန်ဝန်မင်းကြီးပင် အံ့သြလွန်းသဖြင့်

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ အရေးပိုင်မင်းသည် နဖူးတွင် ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သုတ်၍

“အင်းသားကြီးတွေ ဒီလောက်ချမ်းသာတာ အခုမှ သိတယ်၊ စောစောတုန်းကသိခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။ နယ်ပိုင်မှာ လည်း ခေါင်းကိုကုတ်၍

“ဒီလူတွေ ဘာလို့ ဒီအင်းကို ဈေးအဆမတန် ပေးနေကြတာလဲ၊ ဒီအင်းဟာ ရွှေထွက်နေလို့ လား။”

ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လေလံပွဲတို့ ၏ ထုံးစံအရ ဈေးအမြင့်ဆုံးပေးသောသူကိုသာ အနိုင်ပေးရမည် ဖြစ်၏။ လေလံပွဲကျင်းပနေသော အခန်းတစ်ခုလုံးလူများ ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများကြောင့် ဆူညံပွက်နေလေ၏။

ဦးဖိုးလှိုင် လက်ကိုနောက်ပစ်၍ မထီလေးစားသော ဟန်ပန်ဖြင့် ကိုရွှေဝန်ကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ကိုရွှေဝန်ကမူ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်မရှိဘဲ သက်သောင့်သက်သာ အမူအရာဟန်ဖြင့်ပင် ရှိနေသဖြင့် ပွဲမည်သို့ ပြီးပြတ်လေမလဲဟု ပရိသတ်များက စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

အင်းခွန်တော်ဝန်မင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ထိန်ပင်အင်း ခြောက်ထောင် တစ်ခါ”

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေ၏။ ကိုရွှေဝန်က မည်သည့်စကားမျှမဆိုဘဲ အေးတိအေးစက် အမူအရာဖြင့် အင်းခွန်ဝန်မင်းကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

အင်းခွန်ဝန်မင်းက

“ထိန်ပင်အင်း ခြောက်ထောင် နှစ်ခါ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြန်၏။

ကိုရွှေဝန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ အေးတိအေးစက် အမူအရာဖြင့်သာ ရှိနေလေ၏။ ပရိသတ် များအားလုံး ကိုရွှေဝန်၏ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်

လာမည့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်မျှော်နေကြ၏။

၎င်းတို့ အားလုံး ကိုရွှေဝန်ကိုပင် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေပြီး အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့ကြချေ။ သို့သော် ကိုရွှေဝန်ထံမှ မည်သည့်စကားသံမှ ထွက်မလာတော့ချေ။ ထိုအခါ အင်းခွန်ဝန်မင်းက

“ထိန်ပင်အင်း ခြောက်ထောင် သုံးခါ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ပရိသတ်များအားလုံး ထိုအခါမှ ပင် အသက်ကို ရဲရဲရှူဝံ့ကြလေ၏။

ယနေ့ အင်းလေလံပွဲ၌ မိမိဂုဏ်သိက္ခာ စတေး၍ အရှုံးခံလိုက်သော်လည်း စိုးထိတ်ဟန်မရှိဘဲ ဦးဖိုးလှိုင်ဘက်ကိုသာ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍

“ငါ့ကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးနေတဲ့ အဘိုးကြီး ဒီနှစ်တော့ ငါရှုံးတာထက် ပိုပြီး နှစ်ဆ သုံးဆ ရှုံးရပြီ”

ဟု တွေးကာ ကျေနပ်နေလေ၏။

ဦးဖိုးလှိုင်သည် ထိုနေ့တွင် အင်းလေလံပွဲ၌ အနိုင်ရရှိခဲ့သော်လည်း သူ့အား မည်သူမျှမချီးကျူးဘဲ မိုက်ရူးရဲတစ်ယောက်ဟူ၍ သာ ပြောဆိုကြ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် လည်ဝယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဦးဖိုးလှိုင်အား အနိုင်ပေးကာ ထောင် ချောက်ဆင်ကြခြင်းဖြစ်သည် ဟု ယူဆကြသည်။ ။

လေလံဆွဲပြီးသော်လည်း ပရိသတ်များအားလုံး လေလံပွဲမှ မပြန်နိုင်သေးဘဲ ကိုရွှေဝန်နှင့် ဦးဖိုးလှိုင်၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုအကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြလေ၏။

ဦးဖိုးလှိုင်သည် မိမိအား အထင်ကြီးဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေ

သော ပရိသတ်များ ၏ အလယ်တွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်ဖြင့် ရင်ကြီးကို ကော့၍ ရှိနေလေ၏။

၎င်းတို့ ၏ တပည့်တပန်းများ သည် အောင်ပွဲခံသည့်အနေဖြင့် အသင့်ယူဆောင်လာသော ဘိလပ် ရည်ပုလင်းများကို ဖောက်၍ သောက်ကြ၏။

လေလံပွဲ၌ ရှုံးနိမ့်သော ကိုရွှေဝန်တို့ အဖွဲ့သားများကမူ လေလံရုံးခန်းအတွင်းမှ စတင်ထွက်ခွာကြလေပြီ။

ကိုရွှေဝန်သည် လေလံရုံးခန်း အတွင်းမှ ဣန္ဒြေရရထွက်ခွာခဲ့ပြီးနောက် အပေါက်ဝသို့ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဦးဖိုးလှိုင်ကို သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ လှောင်ပြုံးပြုံးပြလိုက်၏။

ဦးဖိုးလှိုင်ကမူ ကိုရွှေဝန်၏ လှောင်ပြုံးကို အသိအမှတ်ပြုဟန်မရှိဘဲ တဟားဟားရယ်မောကာ လေလံရုံးခန်းအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ကိုရွှေဝန်နှင့်တပည့်တပန်းများ သည် လေလံရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး နယ်ပိုင်မင်းရုံးခန်းအတွင်းရှိ အရိပ်အောက်တွင် ရပ်ထားသောကိုရွှေဝန်၏ ရထားလုံးရှိရာသို့ သွားရောက်လေ၏။

ကိုရွှေဝန်က သူ၏ တပည့်များ ဘက်သို့လှည့်၍

“ငါ ဒီလူကြီးကို တမင်ဒုက္ခပေးချင်လို့ အရှုံးခံလိုက်တာကွ၊ ဒီလူကြီး ထိန်ပင်အင်းကို ခြောက် ထောင်ပေးပြီး စီးပွားပျက်ဖို့ သာပြင်ပေတော့၊ ငါ့ရဲ့ အင်းတွေကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလိုက်လုပြီး ဈေးတွေ ထောင်ပေးနေတဲ့ လူကြီး ဒီတစ်ခါတော့ ငါရှုံးတာထက်ပိုပြီး အဆပေါင်းများစွာရှုံးစေရမယ်၊ ဟား ဟား ဟား... ဒီလူကြီးဟာ အင်းလေလံမှာ အနိုင်ရပေမဲ့

ပျော်မယ်လို့ များ ထင်သလား၊ အိမ်ရောက်ရင် တစ်ကိုယ်တည်းကျိတ်ပြီး
ငိုဖို့ သာပြင်ပေတော့၊ ထိန်ပင်အင်းဟာ နောက်ဆယ်နှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်
တောင် ဒီဈေးမျိုးရမယ် မထင်နဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေဝန်၏ တပည့်တစ်ဦးက အားရကျေနပ်
ဟန်ဖြင့်

“ဆရာရဲ့ အကြံ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် ဦးဖိုးလှိုင် ထိန်ပင်
အင်းကိုရတာ မွဲဆေးဖော် လိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ကိုရွှေဝန်၏ တပည့်တစ်ဦးကလည်း ဝင်ရောက်၍

“လေလံပွဲမှာ ထိန်ပင်အင်းဟာ ငွေငါးထောင်ဖြစ်သွားကတည်းက
ဆရာအနိုင်ရမှာ စိုးရိမ်နေတာ၊ အခုတော့ ဦးဖိုးလှိုင် ထိန်ပင်အင်းကို
ခြောက်ထောင်နဲ့ ယူပြီး မဆုံးမပြုဖြစ်နေပြီ”

ဟု အားရကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ဦးဖိုးလှိုင်လက်သို့ ထိန်ပင်အင်းကြီးကို ငွေခြောက်
ထောင်နှင့် ထိုးအပ်လိုက်သော်လည်း ယခုနှစ်တွင် အဘယ်ကြောင့် မိုက်
မိုက်ကန်းကန်း လုပ်ရသနည်းဟု သိချင်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ တပည့်များ ဘက်သို့လှည့်၍

“ငါ နယ်ပိုင်မင်းနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ငါ့ရထားလုံးကိုယူပြီး
ပြန်နှင့်ကြ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ သူ၏ တပည့်များက ကျိုးနွံသော အမူအရာဖြင့်
ရထားလုံးပေါ်သို့ တက်ကာ နယ်ပိုင်မင်းရုံးအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွား

လေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် သူ၏ တပည့်များ ထွက်ခွာသွားသောအခါ နယ်ပိုင်ရုံး
ဝင်းအတွင်းရှိ စိန်ပန်းပင် ကြီးအောက်တွင် တစ်ကိုယ်တည်းကျန်ရစ်နေ
ခဲ့၏။

သူသည် မြေပေါ်တွင် ကြွေကျနေသော စိန်ပန်းနီနီတစ်ပွင့်ကို ကော
က်ယူ၍ နမ်းရှိုက်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် နယ်ပိုင်မင်းရုံးအတွင်းသို့ ဖို့ ဒ်ကားတစ်စီးဝင်ရော
က်လာ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် နယ်မြို့လေးတစ်မြို့တွင် မြင်ရခဲသောကားကိုမျက်
မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက် မိ၏။ ထိုကားငယ်လေးသည် ကိုရွှေဝန်နှင့်
မနီးမဝေးတွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ကားပေါ်မှာ ချောမောလှပ၍ နန်းဆန်သောမိန်းမတစ်ယော
က် ထွက်လာ၏။ ကိုရွှေဝန်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

သူမသည် မြန်မာမိန်းကလေးထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား အရပ်အမော
င်းကောင်းသူဖြစ်ပြီး မျက်လုံးများက ညှို့ငင်အားရှိနေသယောင် ထင်မှ
တ်ရ၏။

သူမသည် ကိုရွှေဝန်၏ အနီးသို့ လျှောက်လှမ်း လာပြီး ညှို့ဓာတ်ပါ
သော မျက်ဝန်းများ ဖြင့်

“ဒီနေ့ လေလံပွဲမှာ ရှင်ရှုံးသွားပြီမဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ကိုရွှေဝန်သည် ထိုမိန်းမကို
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“လေလံပွဲမှာ ဦးဖိုးလှိုင်လို အသုံးမကျတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်ကို အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားကတည်းက ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုခုကြုံတွေ့ရတော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ခန့်မှန်းပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ တပည့်တွေကို ပြန်ခိုင်းပြီး နယ်ပိုင်မင်းရုံးထဲမှာ စောင့်နေတာပါပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် လေလံပွဲမှာ ရှုံးနိမ့်စေချင်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ချောမောလှပသော မိန်းမသည် ကိုရွှေဝန်ကိုကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ရှင်ဟာ ဒါကြောင့်လည်း နာမည်ကျော်နေတာကိုး၊ လေလံပွဲမှာ ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ ရှုံးနိမ့်စေ ချင်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိနေတယ် ဟုတ်လား။”

ဟု အံ့သြဟန်ဖြင့် မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ကိုရွှေဝန်က သက်ပြင်းချ၍

“ဦးဖိုးလှိုင်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ဒီလောက်သတ္တိမရှိဘူး၊ ထိန်ပင်အင်းလိုမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ခြောက်ထောင်ပေးပြီး၊ လေလံမဝယ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဦးဖိုးလှိုင် ဒီလောက်မိုက်ရူးရဲ လုပ်နေ ကတည်းက ကျောထောက်နောက်ခံ ကောင်းကောင်း ရှိမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ အခု ကျုပ်ထင်တာ မမှားပါဘူး။”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမလှသည် ရွှေရောင် စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးချင်လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ရွှေဝန်က မိန်းမလှကို ကြည့်၍

“ကျွန်မဟာ ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိနေတယ်၊ ရှင့်အတိတ်မှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ အစအဆုံးပြောပြနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရွှေဝန်သည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီလိုကြုံရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပါ နေပါဦး... ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက ဘာလိုချင်လို့ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှက ကိုရွှေဝန်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ကျွန်မ ရှင့်ဆီက အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်တယ်၊ အဲဒီအကူအညီအတွက် ရှင်စဉ်းစား ပေးရမယ်၊ ဒီအတွက် ရှင့်ကို ထိုက်သင့်တဲ့ အခကြေးငွေကိုလည်း ပေးမှာ ပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရွှေဝန်က မိန်းမလှကို မကြည့်ဘဲ အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်လိုက်ပြီး အတန် ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

“ကျုပ်... အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေချင်တယ်၊ အင်းတွေကို လေလံဆွဲပြီးတော့ တံငါသည် တစ်ယောက်လိုနေရတာ ကျုပ်ပျော်တယ်၊ ကျုပ်အတွက် ဒီဘဝဟာ အအေးချမ်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှက ကိုရွှေဝန်၏ အရှေ့သို့ လျှောက်လှမ်း လာပြီး

“ရှင့်ကို ကျွန်မ အကူအညီတောင်းနေတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကူအညီအတွက် ရှင့်မှာ ရွေးချယ် ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းတွေကို ကျွန်မသိနေတဲ့ အတွက် ရှင် ကျွန်မတောင်းတာကို မငြင်းဆန်ဘဲ လုပ်ပေးရမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ အတင်းအဓမ္မ အနိုင်မယူချင်ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ရန်လိုမုန်းထားမှုတွေ မရှိစေချင်ဘူး ရှင်ဟာ

ရှားရှားပါးပါး ကျွန်မ လေးစားလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ရှင့်ကို အကျပ်ကိုင်လို့ မရဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်မသိတယ်။ ရှင်မလုပ် ချင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခိုင်းဖို့ အတွက် ကျားမြီးကို ပြေးဆွဲလိုက်ရတာမှ တော်ဦးမယ်”

ဟု ဆိုလေရာ ကိုရွှေဝန်က မိန်းမလှကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျားမြီးကိုပဲ သွားဆွဲလိုက်ပါလား၊ ကျုပ်ကိုဘာလို့ အကူအညီလာတောင်းနေသေးလဲ၊ ကျုပ်အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူတကာ လာတောင်းတဲ့ အကူအညီကိုလည်း ကျုပ်မပေးချင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှက

“ရှင်အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်မသိပါတယ်။ ရှင့်မှာ ပြောင်းလဲလို့ မရတဲ့ အရာဆိုလို့ တစ်ခုပဲကျန်တော့တယ်၊ အဲဒါဟာ စွန့်စားခြင်းပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရွှေဝန်က မိန်းမလှကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်ရှုနေမိ၏။

မိန်းမလှက သက်ပြင်းချ၍

“ရှင် ကျွန်မအလုပ်ကို လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် စွန့်စားခန်းတွေနဲ့ အများကြီးကြုံရမယ်၊ စွန့်စားခြင်းကို မက်မောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အထူးအခွင့်အရေးပါပဲ၊ ဒီအခွင့်အရေးကို ရှင် လက်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုရွှေဝန်က တဟားဟားရယ်မော၍

“ကျုပ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး စွန့်စားခန်းတွေပဲ ဖွင့်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် စွန့်စားခန်းဆိုတာ ကျုပ်အတွက် မထူးဆန်းတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကျုပ်ကို စွန့်စားခန်းဆိုတဲ့ အရာနဲ့ ဆွဲဆောင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

မိန်းမလှက တဟားဟားရယ်မော၍

“ကိုရွှေဝန် ကိုရွှေဝန်၊ ရှင်ဟာ အတော့်ကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲနော်၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံးလက်နက်ကို ထုတ်သုံးရတော့မှာ ပေါ့”

ဟု ပြောကာ သူမ၏ အိတ်ထဲမှာ ငွေရောင် တလက်လက်တောက်ပ နေသော ချိန်ခွင်လေးတစ်လက်ကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး

“ဟောဒီ ချိန်ခွင်လေးကို မြင်ရင်တော့ ကျွန်မပြောတာကို ရှင် ငြင်းမယ်မထင်ပါဘူး”

ဟု ပိုင်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် ပြော လိုက်လေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ချိန်ခွင်လေးကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေပြီးမှ

“အဲဒီ ချိန်ခွင်လေးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ၊ ချိန်ခွင်လေးရဲ့ ပိုင်ရှင်က ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဆီလွှတ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ် ငြင်းဆန်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမလှက တဟားဟားရယ်မော၍

“ချိန်ခွင်လေးရဲ့ ပိုင်ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးခဲ့တာပေါ့၊ မြန်မာပြည်မှာ သူဟာ ကျွန်မ အလေးစားရဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်

ပဲ၊ ကျွန်မဘဝမှာ အခက်အခဲတွေကြုံတိုင်း သူ့ဆီပဲ သွားခဲ့ တယ်၊ သူကပြောတယ်၊ ကျွန်မခိုင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးလူဟာ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ကိုရွှေဝန်ကလွဲ လို့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးတဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရွှေဝန်က သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ် မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို လောကကြီးမှာ အတင်းအကျပ် ဘယ်သူမှ တိုက်တွန်းလို့ မရဘူး၊ ချိန်ခွင်လေးရဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ လာပြီ ဆိုရင် တော့ ကျုပ် ငြင်းဆန်လို့ မရတော့ဘူး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားခိုင်း တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ဟာ အများ အတွက်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တရားမျှတမှုရှိလိမ့်မယ်၊ စွန့်စားခန်းတွေ အများကြီးပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံတယ်၊ အဲဒါဟာ ချိန်ခွင်လေးရဲ့ ပိုင်ရှင်ကြောင့်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုရွှေဝန်၏ စကားကြောင့် မိန်းမလှသည် စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး မျက်နှာဝင်းပကာ

“ရှင့်ရဲ့ စကားကို ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးလို့ ရအောင် လာမဲ့လပြည့်နေ့မှ ရန်ကုန်မြို့၊ ကန်တော်ကြီးစောင်းက ကျွန်မရဲ့ အိမ်ကြီးကို အရောက်လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ စောင့်နေပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ရဲရဲနီနေသော စိန်ပန်းပင်ကြီးကို ခေါင်းမောကြည့်၍

“လပြည့်နေ့မှာ ခင်ဗျားနဲ့ အရောက်လာတွေ့ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမလှက ကိုရွှေဝန်ကို တောက်ပသော မျက်လုံးများ
ဖြင့်ကြည့်၍

“ကျွန်မ နာမည် မြနန်းနွယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေရင်း
ချာတွေဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး သူမ၏ ကားရပ်ထားရာနေရာသို့ ကျောခိုင်း၍ ထွက်
ခွာသွားလေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် လှပတောင့်တင်းသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနောက်ပို
င်းကို ငေးမောကြည့်ရှု၍ ကျန်ခဲ့လေတော့၏။

*

(၃)

ကိုရွှေဝန်သည် ရက်ပိုင်းအတွင်း သူ၏ ပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းများကို ရေစက်ချ၍ လှူဒါန်း လိုက်လေ၏။

သူ၏ နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကို ရွာဦးကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးများ အား လှူဒါန်းလိုက်၏။

ငါးဖမ်းသော ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို သူ၏ တပည့်များအား ခွဲဝေပေးလိုက်၏။

မိမိပိုင်ငွေကြေးများကိုလည်း ရပ်ရွာကောင်းကျိုးအတွက် ဆရာ တော်ကြီးအား လှူဒါန်းလိုက် ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လှူဒါန်းပြီးနောက် ရက်ပိုင်းအတွင်း အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

ကိုရွှေဝန်၏ ရက်ရောသောလှူဒါန်းမှုကိုကြည့်၍ ရွာသားများ သည် အံ့သြကြကုန်၏။ တချို့က ကိုရွှေဝန်တစ်ယောက် လူ့ဘုံလောကကို ငြီးငွေ့၍ တောထွက်သွားပြီဟု ယူဆကြ၏။

တချို့ကလည်း ကိုရွှေဝန်သည် ထိန်ပင်အင်းကို မရသဖြင့် အရှက်ရပြီး ဤအရပ်မှ ထွက်ခွာသွားသည် ဟု ယူဆကြ၏။

တချို့ကလည်း ကိုရွှေဝန် ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် စိတ်မနံ့သွားပြီဟု ဆိုချင်၏။ ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော်ကြီးကပင် ရက်ရက်ရောရောလှူဒါန်း

နေသော ကိုရွှေဝန်ကိုကြည့်၍

“ဒါနပြုတဲ့ နေရာမှာ မတားဆီးကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစဉ်းစားစားတော့ လုပ်စေချင်တယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ အလွယ်တကူရှာလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယတွေသုံးပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာဖွေမှ ရတာပဲ ဒကာရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် အလွယ်တကူတော့ မလှူဒါန်းစေချင်ဘူး ဒကာရဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုရွှေဝန်က ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို လက်အုပ်ချီ၍

“တပည့်တော် သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ လှူဒါန်းတာပါဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီအရပ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ခွာခဲ့ရတယ်၊ တပည့်တော် ဒီအရပ်က မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ခွာလာခဲ့ရချိန်မှာ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဒီအရပ်မှာ ပဲ ထားခဲ့ချင်တာပါ ဘုရား”

ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

ထိုအခါ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးသည် သာမန်မျှသာ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သဖြင့် ကိုရွှေဝန်အား မည်သည့်စကားမျှမဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည်

မိမိပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာများကို

ထိုသို့လှူဒါန်းပြီးသောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ထိုသို့ထွက် လာပြီးနောက် ရွာထိပ်အရောက်တွင် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင် ကြီးအောက်၌ ဒေါ်ပြား၏ အကြော်ဆိုင်လေး

ကိုတွေ့ရ၏။

ဒေါ်ပြား၏ အကြော်လက်ရာသည် အလွန်ကောင်းမွန်သဖြင့် ကိုရွှေဝန်သည် မကြာခဏ ဝင်ရောက်စားသောက်လေ့ရှိ၏။

ဒေါ်ပြား၏ အကြော်ဆိုင်ပတ်လည်တွင် ခုံဝိုင်းလေးများ ရှိ၏။ ထိုစားပွဲလေးများ တွင် ထိုင်၍ အကြော်စားနေသူများ လည်း တွေ့ရ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်၍ အကြော်များကို မှာ ယူလိုက်၏။

ဒေါ်ပြားသည် ကိုရွှေဝန်စားသောက်ရန် အကြော်များကို လာချပေးပြီး ကိုရွှေဝန်၏ အံ့မခန်း အလှူအကြောင်းကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် အကြော်စားပြီးသောအခါ ဒေါ်ပြား၏ အကြော်ဆိုင်လေးကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုအခါ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ခမောက်ဆောင်း၍ စားသောက်နေသူတစ်ဦးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ကိုရွှေဝန်ကိုကြည့်ကာ

“ဟေ့ကောင် ခဏနေဦး”

ဟု ကိုရွှေဝန်ကို တားဆီးလိုက်၏။

ကိုရွှေဝန်သည် အနောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခမောက်ဆောင်းထားသူက အဝတ်ဖြင့်ထုပ်ထားသော ရှည်မျောမျောအရာတစ်ခုကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားပြီး

“မင်းနဲ့ ငါ ရှင်းစရာအကြွေး မပြတ်သေးဘူး ရွှေဝန်၊ မင်းကြောင့် ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်၊ မင်းရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဒီအရပ်မှာ ငါ့ကို လူမိုက်လို့ ဘယ်သူမှ မသတ်မှတ်ကြတော့ဘူး၊ အဲဒီအကြွေးကို မင်း ပြန်ဆပ်ရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ခမောက်ဆောင်းထားသူသည် ခမောက်ကိုချွတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရှည်မျောမျောအရာကို ပတ်ထားသောအဝတ်ကို ဖြေလိုက်ရာ ဆောင်စားတစ်လက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုလူသည် လူမိုက်ဖိုးထိန် ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်ခန့်က ဖိုးထိန်သည် ကိုရွှေဝန်၏ လက်ချက်ဖြင့် ဤအကြော်တဲလေးအတွင်း မှာ ပင် လဲကျမေ့မြောဖူး၏။

ယခု တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုရွှေဝန်နှင့် ဆုံတွေ့ရချေပြီ။

ကိုရွှေဝန်က နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ဒီမှာ ဖိုးထိန်၊ မင်းက ငါ့ရဲ့ ပြိုင်ဘက် မဟုတ်ဘူး ၊ ငါဟာ အမိုက်တကာ အမိုက်ဆုံးဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့ ထိပ်မှာ နေခဲ့တဲ့ ကောင်၊ မင်းတို့လိုပစ္စား လူမိုက်တွေက ငါ့ကိုဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်လျှော့ပြီး နောက်ကြောင်းကိုပြန်ပါကွာ”

ဟု စေတနာနှင့်တားဆီး လိုက်လေ၏။

သို့သော် ဖိုးထိန်မှာ မိုက်ရူးရဲတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အမှားအမှန်ကို မစဉ်းစားဘဲ ကိုရွှေဝန်ကို

“သေပေတော့”

ဟု ကြိုးဝါးကာ နောက်ကျောကို ဆားဖြင့်ပြေး၍ ပိုင်းလေ၏။

ဖိုးထိန်၏ မိုက်ရူးရဲအပြုအမူကြောင့် အကြော်ဆိုင်ရှိလူများ သည် အလန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် အလွန်အေးတိအေးစက်နိုင်သော အမူအရာဖြင့်ရှိနေပြီး ဖိုးထိန်အနီးသို့ ရောက် လာသောအခါမှ ပင် ကိုယ်ကိုယ်မိန်းနဲ့၍ ခြေထောက်ဖြင့် ပိတ်ကန်လိုက်ရာ ဖိုးထိန်၏ မေးစေ့ကို ခြေကန်ချက်ထိပြီး နောက်သို့လန်ကျသွားလေ၏။

ဖိုးထိန်သည် မျက်ဝန်းထဲ၌ မီးဝင်းဝင်းတောက်ပြီး မေ့မြောသွားလေ၏။

ကိုရွှေဝန်သည် ထိုအခါမှ ပင် လဲကျမေ့မြောသွားသော ဖိုးထိန်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးများ ဖြင့် ထိုနေရာမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

*